

[Rytter.]

Sagen. Den 1. Marts 1939 havde Trafikministeren et saadant Samraad med Finansudvalget. Det er meddelt mig, at Ministeren dér svarede, at selve Apparatet sorterede under ham, men at Reglerne angaaende Spørgsmaal om, hvornaar Politiet kunde gribe ind, sorterede under Justitsministeren. Det er det, vi har ønsket at faa klaret ved at stille denne Forespørgsel.

Selvfølgelig er vi klar over, at der kan indtræffe Tilfælde, hvor man har Lov til at lade Telefonsamtaler aflytte, nemlig naar vigtige Statsinteresser staar paa Spil, f. Eks. under Krig, Oprør eller lignende. I saadanne Tilfælde er det klart, at den, der er ansvarlig for Statens Styrelse, Statsministeren, eller den, under hvem det sorterer, Justitsministeren, har Lov til at tilsidesætte de gældende Regler og lade Telefonsamtaler aflytte. Noget saadant er der ikke nogen som helst, der vil bebrejde Justitsministeren, men Aflytningen maa i saa Fald ske under hans Ansvar, saa at han baade staar med det moralske, det juridiske og det parlamentariske Ansvar. Det er Ministeren, som her maa skønne, det er ham, der som Statens øverste Tjenestemand paa det Omraade maa have Ansvaret.

Endvidere er vi klar over, at der maa kunne ske Telefonaflytning ifølge Retskendelse, og at Politiet i visse Tilfælde, hvor Retskendelse ikke kan afventes, eventuelt maa kunne foranstalte Telefonaflytning imod efterfølgende Retskendelse. Det kan om-disputeres, i hvilken Udstrækning Politiet kan gøre det mod efterfølgende Retskendelse, men at det maa kunne ske i visse Tilfælde, er givet.

For saa vidt man derimod gaar ud over disse to Principper, er det, vi har spurgt Ministeren om, i hvilke Tilfælde man gaar ud over dem, og med hvilken Hjemmel det sker.

Justitsministeren (*Steincke*): Naar det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) i Forbindelse med andre Medlemmer af Partiet Venstre her i Tinget har rettet denne Forespørgsel til mig, skyldes det jo ikke de sidste Dages helt ud taabelige Avismeddelelser om Politiaflytninger af Telefonsamtaler, men altsaa, som vi hørte, de i Dagspressen for nogen Tid siden fremkomne,

ogsaa tilsyneladende sensationelle Meddelelser om, at et sønderjysk Dagblad havde offentliggjort et hemmeligt Regeringscirkulære om Aflytning af Telefonsamtaler. Dette saakaldte Regeringscirkulære er en Instruks for de koncessionerede Telefonselskaber vedrørende Telefonhemmeligheden, udfærdiget af Ministeriet for offentlige Arbejder den 22. April 1938 efter Forhandling med Justitsministeriet og de øverste Politimyndigheder samt med Generaldirektoratet for Post- og Telegrafvæsenet, Telefonsynet og De samvirkende Telefonselskaber, der alle var enige om Instruksen i dens endelige Form. Instruksen er bestemt for Personalet ved de koncessionerede Telefonselskaber, den er altsaa kendt af mange og har heller ikke af Ministeriet for offentlige Arbejder været betragtet som hemmelig. Indholdet af denne Instruks er visse Steder blevet fremhævet som noget fuldstændig nyt og som et Led i Bestræbelser, som man tillægger Regeringen i Almindelighed, specielt Justitsministeren, Bestræbelser for at gøre Danmark til en saakaldt Politistat, en Stat, hvor Politiet efter Regeringens Ordre udspionerer alt og alle.

Jeg er glad ved, selv om dette er taabeligt, at faa Lejlighed til at ramme en Pæl igennem denne Opfattelse af den udsendte Instruks og dens Formaal. For at gøre dette vil jeg, ikke af Hensyn til den ærede Ordfører for Forespørgerne (Rytter), men af Hensyn til Offentligheden og navnlig til de Udtalelser, der blev fremsat forleden af det ærede 9de Medlem for 6te Kreds (Gunnar Fog-Petersen), i Korthed redegøre for Instruksens Forhistorie og hele den Retstilstand, der var gældende inden Instruksens Udstedelse, og er gældende nu.

I § 17, Stk. 1, i Lov Nr. 84 af 11. Maj 1897 om Telegrafer og Telefoner bestemmes det for Statstelefonens Vedkommende, at Telefonfunktionærerne er forpligtede til at hemmeligholde for alle uvedkommende Telefonsamtaler saavel som Navnene paa de gennem Telefonen samtalende Personer. I de private Telefonselskabers Koncessioner findes tilsvarende Bestemmelser. Der er altsaa hermed paalagt Telefonvæsenets Personale en Tavshedspligt, som gælder ikke blot Indholdet af Telefonsamtaler, men ogsaa Navnene paa dem, der samtaler. Hermed maa utvivlsomt juridisk sidestilles Oplys-